

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8To/96/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7114011825
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Mitterpáková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7114011825.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Mitterpákovej, sudcov JUDr. Karola Kučeru a JUDr. Martina Michalanského v trestnej veci proti obžalovanému D. G. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I sp. zn. 5Tk/3/2014 zo dňa 8. 9. 2015 na verejnom zasadnutí konanom v Košiciach dňa 26. októbra 2015 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného D. G..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 5Tk/3/2014 zo dňa 8. 9. 2015 bol obžalovaný D. G. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť tak, že

v Kráľovskom Chlmci, okres Trebišov na ulici Kapušianskej č. 94 na trávnom poraste za Čerpacou stanicou Slovnaft benzínovým čerpadlom dňa 12. 8. 2014 v čase od 19.30 hod. do 19.52 hod. po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov v úmysle usmrtiť po vykonaní orálneho styku päsťou udrel do oblasti tváre poškodenú V. G., nar. 6. XX. XXXX, následkom čoho táto spadla na zem na chrbát a obvinený kľáčiac na tele poškodenej tejto rukou stlačil krk a následne ju päsťou veľkou silou a prudkosťou najmenej päťkrát udrel do oblasti tváre, čím jej spôsobil tržnozmliažené rany a mnohopočetné zlomeniny čelovej kosti, obojstranne klinovej a spánkovej kosti, riečice, kosti nosa, oboch jarmových kostí, čeľuste vpravo aj vľavo a sánky vpravo, spojené s pomliaždením mozgu, zlomeninu pravého roha jazyky, zlomeninu horného roha pravej štítnej chrupky a rozlomenie štítnej chrupky, ako aj zlomeninu kosti hrudníka, teda poranenia, v dôsledku ktorých poškodená na mieste zomrela.

Súd mu za to uložil podľa § 145 ods. 1, § 38 ods. 2, 4, § 37 písm. h/, m/, § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov nepodmienečne a podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. ho pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 7T/27/2015 zo dňa 16. apríla 2015, ktorým bol odsúdený podľa § 148 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne, podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúc, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. uložil obžalovanému povinnosť nahradiť spôsobenú škodu poškodenému R. G., nar. XX. júna XXXX v A., trvale bytom G. Y., ul. H. XXXX/XXX vo výške 312 eur.

Podľa § 76 ods. 1, 78 ods. 1 Tr. zák. mu uložil aj ochranný dohľad na 3 roky.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný. V písomných dôvodoch odvolania poukázal nato, že sa v priebehu konania priznal k tomu, že jeho pričinením došlo k úmrtiu poškodenej. Nikdy nepoprel, že poškodenej ublížil na zdraví za okolností, ktoré podrobne popísal, avšak nestotožnil sa s tým, že poškodenú udieral s úmyslom usmrtiť ju a tým aj s právnou kvalifikáciou jeho konania podľa § 145 Tr. zák. V tejto súvislosti uviedol, že poškodenú nepoznal a nemal žiaden motív usmrtiť ju. Konštatoval, že mu nebol preukázaný priamy, ani nepriamy úmysel a dodal, že poškodenú presne trikrát udrel do tváre, pričom nemal vedomosť o tom, že by tieto tri úderly mohli spôsobiť poškodenej smrť. Podľa jeho názoru nie je vôbec obvyklý, aby pri útoku takého charakteru došlo k usmrteniu poškodenej osoby. Bola to len nešťastná náhoda, že došlo k takým závažným dôsledkom. Uviedol, že tento prípad nie je možné porovnávať s prípadom vedeným na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 7T/27/2015, pretože tam došlo k ujme na zdraví nešťastnou náhodou a jeho čiastočným zapríčinením. Záverom vyjadril názor, že jeho konanie malo byť kvalifikované ako zabitie podľa § 148 ods. 1 Tr. zák., pretože z charakteru jeho konania je možné dospieť k záveru, že mal vedieť, že tromi údermi päťou do tváre poškodenej môže dôjsť k ublíženiu na zdraví, ale v žiadnom prípade nemalo dôjsť k jej usmrteniu. Pokiaľ ide o trest dospel k záveru, že okresný súd nezohľadnil pri jeho ukladaní všetky rozhodné okolnosti a nevyhodnotil poľahčujúce okolnosti v súlade so zákonom. Uviedol, že súd mal zohľadniť, že nepomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom (§ 36 písm. n/ Tr. zák. a aj to, že učinil prehlásenie, že uhradí pozostalým škodu (§ 36 písm. k/ Tr. zák.). Po podrobnej analýze poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nie je podľa neho dôvod uložiť súhrnný trest odňatia slobody vo zvýšenej trestnej sadzbe upravenej podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. Uložený trest považuje za neprimerane prísny a je toho názoru, že za účelom jeho prevýchovy nie je potrebné uložiť taký prísny trest. Nemá také charakterové vlastnosti, aby bolo potrebné izolovať ho vo výkone trestu až na 17 rokov. Rovnako aj jeho zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia nepovažuje za zákonné.

Z uvedených dôvodov navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil okresnému súdu na jej nové prejednanie a rozhodnutie.

Na verejnom zasadnutí krajského súdu obhajca obžalovaného zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Doplnil, že okresný súd mal pri ukladaní trestu zohľadniť aj to, že sa priznal k spáchaniu skutku a tento oľutoval. Poznamenal, že chce uhradiť škodu, ale zatiaľ nemá z čoho, nakoľko je nemajetný.

Prokurátor krajskej prokuratúry navrhol zamietnuť odvolanie obžalovaného ako nedôvodné. V tejto súvislosti poukázal na znalecký posudok z odboru zdravotníctva, z ktorého je zrejme, akým razantným spôsobom obžalovaný zaútočil na poškodenú. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku trestného činu, stotožnil sa s názorom okresného súdu a pokiaľ ide o trest, poukázal na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného.

Obžalovaný súhlasil so záverečným návrhom svojho obhajcu, oľutoval, čo sa stalo a zopakoval, že si nikdy nemyslel, že tromi údermi môže usmrtiť poškodenú. Udalosť považuje za nešťastnú náhodu.

Na podklade takto podaného odvolania odvolací súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Z obsahu spisu je zrejme, že okresný súd pri rozhodovaní vychádzal z výpovede obžalovaného, z výpovede svedka R. G., V. C., I. G., R. L., zo súdnoznaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria a sexuológia, ktorý vypracovala O.. W. Y.- S. a M.. O.. M. X., zo súdnoznaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, ktorý vypracovali znalci O.. W. T. a O.. S. S., zo zápisníc o obhliadke miesta činu a fotodokumentácie, zo zápisu o dychovej skúške, zo správy o výsledku toxikologického vyšetrenia, zo zápisnice o prehliadke tela a z fotodokumentácie, z účtovných dokladov týkajúcich sa platieb za pohreb a z rozsudku Okresného súdu Trebišov sp. zn. 7T/27/2015, na podklade ktorých dospel k záveru, že skutok sa stal, je trestným činom tak, ako ho kvalifikoval prokurátor v podanej obžalobe a spáchal ho obžalovaný. V tejto súvislosti okresný súd vyhodnotil, že obžalovaný spáchal skutok vo forme nepriameho úmyslu. Skonštatoval pritom, že na jeho preukázanie postačí, ak páchatel vedel o možnosti spôsobenia smrti a pre prípad, že takýto následok nastane, bol s tým uzročený. Záver o vražednom úmysle obžalovaného je podľa

názoru okresného súdu možné urobiť jednak z okolností subjektívnej aj objektívnej povahy. Vyhodnotil, že v danom prípade sa podarilo jednoznačne identifikovať a zistiť okolnosti objektívnej povahy a v tejto súvislosti poukázal na spôsob spáchania činu, ktorý je zrejmý ako z výpovede obžalovaného, ktorý priznal, že poškodenú udrel najviac trikrát do hlavy, keď ležala omdletá na zemi, ale najmä zo záverov súdnoznaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácie, odvetvie súdne lekárstvo o bezprostredných príčinách smrti poškodenej. Zo záverov tohto posudku, aj z výpovedí znalcov na hlavnom pojednávaní je nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že obžalovaný útočil na poškodenú veľkou intenzitou a prudkosťou a to najmenej päťkrát. K tomuto záveru znalci dospeli podľa počtu lomných línií kostí, ktoré sa križovali vo viacerých čiarach, minimálne 5. Okresný súd ustálil, že pri takomto počte a intenzite úderov obžalovaný musel byť prinajmenšom uzrozumený s tým, že môže spôsobiť poškodenej smrť. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku činu okresný súd poukázal na predchádzajúce odsúdenie obžalovaného, v rámci ktorého tiež spôsobil smrť inej osobe a to tak, že poškodenú osobu mal len chytiť za tričko, nadvihnúť a sotiť do otvorených dverí, kedy osoba pri páde na zem narazila hlavou o kameň a zomrela.

Krajský súd sa s týmto záverom okresného súdu stotožnil a k odvolaniu obžalovaného uvádza nasledovné :

Pokiaľ ide o subjektívnu stránku žalovaného konania, krajský súd sa nestotožnil s obhajobou obžalovaného, že nemohol vedieť o tom, že tromi údermi do hlavy môže poškodenej spôsobiť smrť. Okresný súd v tejto súvislosti správne poukázal na okolnosti prípadu závery znaleckého posudku z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo, aj na predchádzajúceho odsúdenie obžalovaného.

Ani krajský súd neuveril obhajobe obžalovaného, že udrel poškodenú maximálne trikrát do hlavy, pretože vykonaným dokazovaním je preukázané, že ju udrel minimálne päťkrát a to veľkou intenzitou. Pokiaľ ide o okolnosti prípadu, obžalovaný útočil na staršiu ženu (o 30 rokov) veľkou intenzitou a opakovane na životne dôležitý orgán, keď ležala omdletá na zemi a nemohla sa adekvátne brániť. Okrem toho obžalovaný bez pochyb vedel už zo svojho predchádzajúceho incidentu, za ktorý bol odsúdený o tom, že aj malým násilím môže spôsobiť fatálne a nezvratné následky.

Na podklade takto komplexne preukázaných skutočností dospel aj krajský súd k záveru, že okresný súd správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. Smrť poškodenej už v tomto prípade nebola „len“ nešťastnou náhodou, pretože tu bol daný priamy a jediný súvis medzi intenzívnym konaním obžalovaného a jeho následkom. Žiadne iné okolnosti nemali vplyv na následok skutku ako pri jeho predchádzajúcom odsúdení, v dôsledku ktorých by bolo potrebné prekvalifikovať jeho konanie na iný trestný čin v zmysle jeho odvolacích návrhov. Aj jeho správanie po skutku svedčí o tom, že bol s prípadnou smrťou poškodenej uzrozumený, pretože v opačnom prípade by sa aspoň pokúsil tento následok zvrátiť tým, že by zavolať zdravotnú alebo inú pomoc bez ohľadu na to, či by bola potrebná alebo nie.

Pokiaľ ide o trest z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že okresný súd pri jeho ukladaní vychádzal zo zistenia, že obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 7T/27/2015 zo dňa 16. 4. 2015 odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 3 roky nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia pre trestný čin podľa § 148 ods. 1 Tr. zák. Obžalovanému priťažovalo, že spáchal viac trestných činov (vo vzťahu k ukladaniu súhrnného trestu) a to, že už bol za trestný čin v minulosti odsúdený. Okresný súd nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť aj keď sa obžalovaný priznal k spáchaniu skutku a to jednak z dôvodu, že už bol v minulosti varovaný, aby nepokračoval v protiprávnom konaní a tiež preto, že jeho ľútosť nepovažoval za úprimnú. V tejto súvislosti okresný súd poukázal na to, že obžalovaný svoj čin neoznámil bezprostredne potom, ako ho spáchal a neprivolal zdravotnú pomoc. Jediné, čo spravil bolo to, že poškodenej pretiahol cez tvár kus oblečenia, pretože sa na svoje „dielo“ nemohol pozerať a nechal ju ležať v krovinatom poraste, kde ju našli iné osoby. Jeho priznanie a ľútosť boli podľa názoru okresného súdu len formálne a motivované vylepšením pomeru medzi priťažujúcimi a poľahčujúcimi okolnosťami a zlepšením vyhladok na nižší trest.

Krajský súd sa aj v tomto prípade s názorom okresného súdu stotožnil. Pri jeho ukladaní okresný súd zobral do úvahy všetky podstatné okolnosti, ktoré mal na jeho určenie a nepochybil, keď obžalovanému

uložil súhrnný trest odňatia slobody na spodnej hranici zvýšenej trestnej sadzby v trvaní 17 rokov, pre výkon ktorého ho správne zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

Ani podľa názoru krajského súdu správanie a postoj obžalovaného po spáchaní skutku a v priebehu konania neboli dostatočné na to, aby ich bolo možné zohľadniť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. a v tejto súvislosti poukazuje na vyčerpávajúce odôvodnenie okresného súdu, s ktorým sa krajský súd plne stotožňuje a v podrobnostiach na neho poukazuje.

Pokiaľ obžalovaný navrhoval zohľadniť poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. krajský súd uvádza, že napomáhanie pri objasňovaní trestnej činnosti vyžaduje aktívnu účasť zameranú na trestný čin, ktorý páchatel sám spáchal. Spočíva predovšetkým v uvedení všetkých rozhodujúcich okolností trestného činu v označení prameňa dôkazu a pod. Hodnotenie tejto poľahčujúcej okolnosti závisí tiež od toho, aké iné možnosti, okrem pomoci páchatela, mali orgány činné v trestnom konaní na objasnenie trestného činu.

V danej veci správanie obžalovaného, ani okolnosti prípadu neboli takej povahy, aby mohli byť subsumované pod ustanovenie § 36 písm. n/ Tr. zák. Predovšetkým obžalovaný svoje konanie neoznámil a zároveň orgány činné v trestnom konaní zabezpečili bez pričinenia obžalovaného toľko iných presvedčivých dôkazov, že samotné priznanie obžalovaného, resp. to, že uviedol rozhodujúce okolnosti, nemalo takmer žiaden vplyv na dĺžku prejednávania prípadu, na jeho objasnenie a posúdenie.

Ani prehlásenie obžalovaného, že pozostalým uhradí spôsobenú škodu, nie je možné vyhodnotiť ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. k/ Tr. zák., ako sa domnieval obžalovaný v podanom odvolaní. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti totiž predpokladá jednak skutočnú náhradu škody a odstránenie nemateriálnej škody, t. j. iných škodlivých následkov trestného činu. Nestačí len prehlásenie obžalovaného, že chce a plánuje nahradiť škodu, pretože zákon takéto prehlásenie závislé na splnení nejstej budúcej podmienky (nadobudnutie majetku na náhradu škody) nepozná.

Po takto vyhodnotených poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach, okresný súd postupoval správne, ak pri ukladaní trestu vychádzal zo zvýšenej trestnej sadzby o jednu tretinu, t. j. zákonom stanovenú trestnú sadzbu 15 rokov, posunul na 16 rokov a 8 mesiacov a uložil obžalovanému trest mierne nad túto hranicu.

Aj krajský súd dospel k záveru, že trest odňatia slobody vo výmere 17 rokov je v danej veci nevyhnutný na dosiahnutie účelu trestu, aj keď sa obžalovaný snažil súd presvedčiť o opaku. Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že obžalovaný v krátkom čase po sebe pripravil o život dve ženy, jednu neúmyselne, druhú už úmyselne. Navyše tohto konania sa dopustil v skúšobnej dobe predchádzajúceho odsúdenia, pretože z č.l. 295 spisu je zrejmé, že obžalovaný bol odsúdený aj trestným rozkazom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 3T/105/2013 na trest odňatia slobody v trvaní jedného roka, výkon ktorého mu bol podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložený na skúšobnú dobu dvoch rokov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 12. 9. 2013 a skúšobná doba uplynula 12. 9. 2015. Skutku z konania vedeného pod sp. zn. 7T/27/2015 sa obžalovaný dopustil 17. 6. 2014 a teraz posudzovaného skutku 12. 8. 2014.

Krajský súd nezistil žiadne významné okolnosti prípadu alebo pomery páchatela, ktoré by umožňovali prijať záver, že použitie zvýšenej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 4 Tr. zák. by bolo pre obžalovaného neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Konanie obžalovaného bolo tak závažné, že si pre jeho nápravu, aj pre zamedzenie ďalších fatálnych následkov „nešťastnými náhodami“ (ako ich zľahčuje obžalovaný) vyžaduje dlhú izoláciu od spoločnosti a zároveň dĺžka trestu je dostatočnou výstrahou pre odradenie iných potencionálnych páchatelov od podobného konania.

Pokiaľ obžalovaný namietal svoje zaradenie do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia krajský súd poukazuje na § 48 ods. 4 posledná veta Tr. zák., podľa ktorej súd nemôže do ústavu na výkon trestu s minimálnym alebo stredným stupňom stráženia zaradiť páchatela obzvlášť závažného zločinu, ktorému bol uložený trest odňatia slobody prevyšujúci 15 rokov.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.